

Eerlijk zullen we alles delen

TESS STIMSON

EERLIJK ZULLEN
WE ALLES
DELEN

the house of books

Oorspronkelijke titel

What's Yours is Mine

Uitgave

Copyright © 2010 by Tess Stimson

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Eefje Bosch

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagbeeld

Vanessa Munoz/Trevillion Images

Foto auteur

© Hugo Burnand

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

www.thehouseofbooks.com

ISBN 978 90 443 2980 3

D/2011/8899/56

NUR 302

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn dochter
Lily Jane Isabeau:
mijn dierbaarste geschenk

1

Grace

Dankzij mijn zus was ik het grootste deel van mijn volwassen leven als de dood om zwanger te raken. Ik nam geen enkel risico met anticonceptie: condooms en de pil, de pleister en een spiraaltje, de ovulatiekalender en een pessarium (na mijn dertigste was ik me zorgen gaan maken over bloedproppen en hartaanvallen).

Nu sta ik dus mooi voor schut.

‘Geen enkele mogelijkheid?’ vraag ik voor alle zekerheid.

‘Het spijt me heel erg, Grace. Als je tien jaar geleden bij me was gekomen hadden we misschien iets voor je kunnen betekenen, hoewel ik zelfs daar mijn twijfels over heb. Mocht jij of Tom nog vragen hebben...’

Ik luister en maak een eind aan het gesprek voordat het beroepsmatige medeleven van dokter Janus ons allebei in verlegenheid brengt.

‘Volgens mij hebt u het allemaal heel helder uitgelegd, dokter. Dank u wel,’ voeg ik eraan toe.

Voor ik naar buiten loop, geeft zijn secretaresse me een verzegelde crèmekleurige envelop mee. Ik gooi hem ongeopend in mijn Birkin-tas.

Veertien maanden van tests en bakken met geld, alleen maar om erachter te komen dat het met 'je ontspannen' en 'het de tijd geven' nooit zou gaan lukken. Bergen zinkrijk eten en bladgroenten, exotische bessenextracten, rode klaver, acupunctuur, hypnotherapie, B6, B12, temperatuur opnemen, met mijn bekken twintig minuten omhoog op een kussen liggen: het haalt allemaal niets uit, net zomin als 'genieten van het oefenen of de natuur haar gang laten gaan'. Niets van dat alles, helemaal niets zal er ooit voor zorgen dat ik een baby krijg.

Ik blijf even stilstaan op de trap van de spreekkamer om tot mezelf te komen, met mijn Birkin als een rood schild tegen mijn borst geklemd. Dit doet me eigenlijk meer dan ik had verwacht. En dat zou niet zo moeten zijn. In tegenstelling tot Tom had ik van het begin af aan al het gevoel dat er iets niet in orde was. Susannah's leven is één grote ravage, maar Tom en ik hebben ons leven perfect op orde voor een kind: solide huwelijk, vaste banen, een prachtig huis op het platteland in Oxfordshire met genoeg bomen om in te klimmen. Natuurlijk ben ik dan de zus die niet zwanger raakt.

Ik ben in gedachten meteen begonnen te zoeken naar een maas in het web: een uitweg, een oplossing. Volgens mijn moeder denk ik als een man, en dat is uit haar mond zeker geen compliment.

Ik kan niet geloven dat dit het dan is. Al meer dan een jaar heb ik Plan B's lopen maken voor alle mogelijke scenario's: als ik binnen zes maanden niet zwanger word, ga ik naar een specialist. Als die het niet kan oplossen, proberen we ivf. Als Tom met losse flodders blijkt te schieten, nemen we een donor.

Na ons eerste consult bij dokter Janus – dat gesprek waarin hij mijn zevenendertigjarige eitjes als 'bejaard' omschreef – begon ik, zonder dat mijn man ervan af wist, naar klinieken te

kijken. Ik evalueerde de klinieken met de hoogste ivf-succesgraad en zette trouw geld opzij zodat we ons niet zouden hoeven overleveren aan de grillen van de gezondheidszorg. Wat het probleem ook was, we zouden er wel uitkomen. We zouden het blijven proberen, hoelang het ook duurde.

Het was nooit in me opgekomen dat het probleem misschien wel niet te verhelpen was.

Dokter Janus had bij onze eerste afspraak het onderwerp draagmoederschap aangestipt, maar ik ben niet bereid het risico te lopen dat de draagmoeder de baby op het laatste moment niet meer wil afstaan. Je leest in de krant zo vaak van die tragische touwtrekkerijverhalen. Adoptie is ook kansloos; dat heb ik maanden geleden al ontdekt. Tom heeft een hartafwijking. Hij is ermee geboren en zal er, volgens de artsen, waarschijnlijk gewoon oud mee worden, maar de sociale instanties zien dat anders. Volgens hen kan hij op elk moment dood neervallen. We mogen niet adopteren zolang we in dit land wonen, en we zijn niet zo rijk of beroemd dat we naar Afrika kunnen vertrekken om een regenboogfamilie te stichten.

Er moet iets aan te doen zijn. Dit kan niet einde verhaal zijn. Denk buiten de gebaande paden, Grace. Bekijk alle facetten. Ik ben juridisch accountant; ik ben opgeleid om de mazen te vinden. *Er moet iets aan te doen zijn.*

Ik druk mezelf tegen het traliewerk van Harley Street terwijl de mensen gejaagd langs me heen lopen, hun hoofden gebogen tegen de snijdende februariwind. In een crisis ben ik altijd kalm, ik sta erom bekend dat ik rustig blijf, maar opeens kan ik niet meer helder nadenken. Ik weet niet welke kant ik op moet. Letterlijk: ik sta midden op straat en kan niet eens beslissen of ik nou links- of rechtsaf zal gaan. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Mijn hoofd is helemaal leeg.

Nee, niet leeg. Zo extreem overladen dat het alleen maar zo lijkt.

Een wirwar van gedachten zit verstrikt in mijn hoofd. *Aangeboren baarmoedermisvorming... blootstelling aan diëthylstilbestrol... niemand had het kunnen zien aankomen... incompetente cervix... onmogelijk om een foetus te voldragen... bijkomende factoren... zevenendertig jaar... PCOS, endometriosis... niet mogelijk om eitjes te verzamelen... spijt ons heel erg, ontzettende pech...*

Tom. Arme Tom.

Dat enorme huis; vier slaapkamers. Ik heb al die jaren mijn lego bewaard. En mijn trouwjurk. Wat moet ik nu nog met mijn trouwjurk?

Mama. Zij zal er kapot van zijn. Ze heeft al twee kleinkinderen verloren, door Susannah. Ze had al haar hoop op mij gevestigd. Nu, voor het eerst in mijn leven, zal ik haar moeten teleurstellen.

Geen mogelijkheid.

De woorden echoën in de wind. Een bus trilt met ze mee. Stilettohakken tatoeëren ze op de stoep. *Geen mogelijkheid geen mogelijkheid geen mogelijkheid.*

Een ijsskoude natte sneeuwbus zet in. Ik blokkeer de winkelstraat: voorbijgangers botsen met hun tassen tegen mijn benen om me dat duidelijk te maken. Een handjevol buitenlandse studenten stuift luidruchtig voorbij over de stoep. Terwijl ze voorbijrennen, laat ik mezelf blindelings meevoeren in hun voetsporen en vergeet dat ik die middag een afspraak heb.

Ik weet dat ik in shock ben, maar ik ben niet in staat er iets aan te doen. Mijn toekomst is zojuist aan diggelen gevallen. De film ervan speelt zich af in mijn hoofd, een montage van mislukkingen. Nooit kerstsokken om op te hangen, of schilderijen in primaire kleuren op de koelkast. Geen zandkaste-

len tijdens vakanties. Geen moederdagkaarten, geen eerste dag op de peuterspeelzaal. Geen huiswerk om mee te helpen, of ruzies om kamers die moeten worden opgeruimd en exorbitante telefoonrekeningen. Geen eerste zoenen, eerste afspraakjes, liefdesverdriet, trouwerijen, kleinkinderen. Niemand die na mij komt, niemand om te luisteren naar alles wat ik heb geleerd.

Alleen Tom. En ik.

Ik ben een geamputeerde die staart naar de plek waar vroeger een ledemaat zat. Zich ervan bewust dat het binnenkort verschrikkelijke pijn gaat doen en dat het verlies ervan nooit zal wennen, maar nog niet in staat om iets te voelen.

De stroom voetgangers komt abrupt tot stilstand aan de rand van de stoep. Ik kijk omhoog en beseft dat ik bij Oxford Circus ben, in een totaal ander deel van de stad dan waar ik moet zijn voor mijn afspraak. Ik zou me moeten omdraaien, op mijn schreden terugkeren, een taxi aanhouden. Ik doe niets van dat alles.

Het ongeduldige winkelpubliek duwt van achteren tegen me aan terwijl we wachten voor het stoplicht. Ik val tegen een vrouw aan die beladen is met winkeltassen en door mij bijna onderuitgaat. Ik bied mijn excuses aan en ga naar achteren staan, waardoor de mensenmassa langs me heen kan schuiven. Een wandelwagen schuurt langs mijn enkel waardoor er een ladder in mijn panty schiet. Een klein kind slaat met een knuffel tegen mijn knieën: ik denk een meisje, want ze draagt een zuurstokroze jasje en een paars spijkerbroekje. Ik heb geen idee hoe oud ze is. Zou dat vanzelf komen als je moeder werd, de kunst om de leeftijd van kinderen te schatten?

Ik kan mijn ogen niet van haar afhouden. Ze is niet knap. Door de wind zijn haar bolle wangen rood gekleurd, twee

sporen van snot druipen uit haar neus en haar haar zit door de regen plat tegen haar hoofd geplakt. Haar ogen staan te dicht bij elkaar en ze heeft korstige eczeemvlekken rond haar mond.

Ik had nooit gedacht dat ik een kind zou willen. Toen we klein waren was het altijd Susannah die zwerfkatjes mee naar huis bracht en om een hondje smeekte. Ik was de slimmerik, degene die zou gaan studeren en carrière ging maken. Susannah was de moederkloek. Dat zei mijn moeder altijd. Zij zou degene worden met vier kinderen, een Aga-fornuis en honden die in de keuken lagen te slapen. Niet Grace. Grace kon nog geen ei koken!

Het kwam in die tijd nooit bij me op dat mijn moeder op die manier probeerde Susannah iets te geven waar ze goed in was. Iets wat ik niet al had weggekaapt.

Jarenlang voegde ik me naar de rol die mijn familie voor me had bedacht. Ik was niet huiselijk; ik kon niet koken; ik was niet goed met kinderen. Ik was goed in het halen van tentamens en geld verdienen en succes boeken in mijn werk. Zelfs nadat ik Tom had ontmoet en erachter kwam dat ik heus wel een omelet in elkaar kon flansen en een stofzuiger kon hanteren, werd ik nog steeds doodsbenuwd bij de gedachte aan kinderen. Maar ineens, twee jaar geleden, was dat gevoel weg.

Het kleine meisje laat haar knuffel op de grond vallen en probeert hem te pakken, maar het lukt niet. Haar dikke zee-stervormige handjes gaan gefrustreerd open en dicht. De moeder negeert haar en wandelt in de richting van een etalage een paar meter verder. Ze drukt haar hand tegen het glas als een victoriaans straatschoffie bij de bakker en staart naar de spijkerbroeken die erachter uitgestald liggen. Ze is zelf bijna nog een kind, net geen tiener meer. Haar haar zit strak achterovergekamd met een witte plastic diadeem en ze

draagt een kort, strak katoenen rokje en een roze spijkerjasje, allebei veel te dun voor dit weer. Een grote blauwgroene tatoeage van een draak kronkelt om haar blote kuit. Ze doet me denken aan mijn zus.

Ik denk niet vaak aan Susannah. Als ik dat zou doen, zou ik de spijt en schuldgevoelens weer moeten toelaten die me de afgelopen vijf jaar elke dag hebben achtervolgd; ik zou moeten toegeven dat ik ondanks alles wat mijn zus heeft gedaan, alle pijn en verdriet en schade die ze heeft veroorzaakt, haar nog steeds mis.

Het signaal klinkt, we kunnen oversteken. Ik kijk even rond op zoek naar de moeder van het kleine meisje, maar die staat te kletsen met een jongen die de stoep van de winkel aanveegt en heeft niet in de gaten dat het licht op groen is gesprongen. De mensen achter ons stormen de weg op, krioelen langs de wandelwagen en schoppen de knuffel van het meisje weg. Haar gezicht betreft wanneer ze het zicht op haar moeder verliest. Ze trekt aan haar veiligheidstuijgje en buigt haar lichaampje in een verstijfde, gespannen houding.

Ik voel even onder de wielen van de wandelwagen en trek het flanellen konijn eronder vandaan. Snel veeg ik het stof ervan af. 'Alsjeblieft liefje. Zocht je deze?'

Ze slingert hem weg en brult met een rood aangelopen gezicht om haar moeder, die nog steeds te druk is met flirten om op haar kind te letten.

Een vlaag van woede komt in me op. Sommige vrouwen verdienen het niet om baby's te krijgen.

De kleuter stampst verwoed met haar hielen tegen het voetenplankje van haar wagen. Niet één van de haastige voorbijgangers keurt haar een blik waardig. Hoe kan haar moeder haar hier zo laten staan? Haar wandelwagen is maar een paar centimeter verwijderd van een vierbaansweg. Hij zou

zo de straat op kunnen rijden en midden in het verkeer terecht kunnen komen. Niemand die op haar let. Er kan van alles gebeuren.

Ik stop de zachte knuffel in het mandje onder de goedkope wandelwagen en beweeg de handgreep zachtjes heen en weer terwijl ik wat geruststellende woordjes mompel. Het gezicht van het meisje glimt van de tranen. Wie laat haar kind nou achter, compleet overgeleverd aan een vreemde? Beseft ze niet hoe kostbaar haar kindje is? Realiseert ze zich niet dat sommige vrouwen er alles voor over zouden hebben om te hebben wat zij heeft?

Wedden dat ze haar kind ziet als een bron van overlast, iets wat haar in haar sociale leven belemmert? De baby was vast niet gepland. Haar moeder heeft haar waarschijnlijk sinds haar geboorte bij iedereen gestald die ook maar even een halfuurtje op haar kon letten. Het zal niet lang meer duren voor ze haar helemaal in de steek laat.

Ik zal het Susannah nooit vergeven. Nooit.

Ik aai de arme dreumes over haar wang, veeg haar tranen weg en stop de versleten fleecedeken goed om haar heen om haar te beschermen tegen de ijskoude regen. Ze verdient zoveel meer dan dit. Wat moet er ooit van haar terechtkomen? Als haar kaarten net iets anders waren geschud, had ze toegang gehad tot privéscholen en sportclubs, had ze skitripjes naar Italië, een moeder en een vader wiens oogappel ze zou zijn. Maar in plaats daarvan mag ze van geluk spreken als ze op haar zestiende verjaardag zelf niet zwanger is.

Het kind ademt uitgeput in, hikt, en dan wordt het gesnik langzaam wat minder. Het verkeer komt weer in beweging en een nieuwe menigte van ongeduldige winkelende mensen verzamelt zich om ons heen terwijl we weer op het groene mannetje wachten.

Haar moeder kijkt heel even onze kant op, vangt onverschillig mijn blik en draait zich dan weer om naar de knappe jongen die haar aan het lachen maakt. Ze houdt vast wel van haar dochter, op haar manier, maar is het niet zo dat je van kindjes op hún manier moet houden, niet alleen op de manier die jij prettig vindt? Ze moeten belangrijker zijn dan avondjes uit en vreemden in een winkelportaal. Als dit lieve, kleine meisje van mij was, zou ik haar geen seconde uit het oog verliezen. Ik zou mijn werk laten wachten, een uitzendkracht inhuren en elke seconde met mijn dochter doorbrengen, zodat ze zou leren wat liefhebben betekent.

Ik denk zelfs dat deze moeder haar kindje niet eens zou missen, zolang ze zou weten dat ze in goede handen was. Susannah heeft die van haar nooit gemist. Ze is nog maar een tiener, waarschijnlijk zou het een hele opluchting voor haar zijn. Ze zou zoveel kunnen flirten en lol hebben als ze maar wilde. Arm kind. Het is niet eens echt haar schuld, net zomin als het Susannah's schuld was. Ze is gewoon nog niet toe aan zoveel verantwoordelijkheid.

Als iemand het kind zou... meenemen, dan zou diegene haar bijna een plezier doen.

Ik denk geen twee keer na. Ditmaal pak ik, zodra het groene mannetje tikt, de handgreep vast, buk en haal de wandelwagen voorzichtig van de rem.

2

Susannah

Het is maar goed dat Dex' lul geen centimeter korter is, want dan hadden we allebei mooi een probleem gehad. Rechtop seks hebben is niet zo makkelijk als het eruitziet. Dit is nou iets waarbij de grootte er dus wel degelijk toe doet.

Hij zit nog in me als mijn mobieltje overgaat. Onmiddellijk gooit hij me tegen de muur van het steegje, waarbij ik nog net mijn ribben niet breek. 'Babe! Zet dat fucking ding uit voordat iemand ons hoort!' blaft hij. 'Moet iedereen soms weten dat we hier aan het freaken zijn?' Hij praat alsof hij 50 Cent of Ja Rule is. Sorry hoor, maar denkt hij nou echt dat iemand daarin trapt? Het is een ballerig blank jochie uit Boston dat Cola Light drinkt en zich druk maakt om zijn pensioen. Praten als Ali G en zijn broek zo laag laten hangen dat het eruitziet alsof hij hem vol gescheten heeft wanneer hij loopt, maakt hem nog niet zwart. Alle andere inktzetters in de winkel noemen hem Witte Neger, en geloof mij maar, ze lachen niet zo hard omdat hij zulke goeie grappen maakt.

Ik duw hem tegen zijn borstkas om lucht te krijgen, het zweet parelt tussen mijn borsten. Zelfs in februari draai ik

helemaal door van de vochtigheid in Florida. ‘Gast, noem me para, maar ik denk dat ze ons misschien wel doorhebben.’

‘Aan wie heb je het verteld? Als mijn vrouw...’

‘Kom op, Dex. Het is hier nou niet echt privé, hè. Er werken hier vijf mensen. Als twee van hen naar achter gaan voor een vluggertje, valt dat wel soort van op.’

‘Moet je nou echt zo lomp doen?’

‘Moet jij nou echt zo zeiken?’

Hij trekt zichzelf uit me en veegt zijn pik af aan zijn glimmende trainingspak. Hoe charmant.

Ik kijk op mijn telefoon om te zien wie me gebeld heeft, maar ik zie alleen maar ‘privénummer’ staan. Ik bijt op mijn lip. Ik heb de laatste vier afbetalingen van mijn auto overgeslagen en het is vier maanden geleden dat ik ook maar iets aan mijn creditcards heb betaald. Maar ik ga ervan uit dat ik nog even heb voor ze echt mijn benen komen breken.

Ik pak mijn slipje, stop het in de zak van mijn minirok en duw de achterdeur open zonder op Dex te wachten. Ik wip het personeelstoilet in waar ik op de wastafel snel een lijntje coke fijnhak, check of er iets op mijn neus is blijven zitten en loop dan snel weer terug de winkel in.

Oakey is vlak bij het raam bezig met iemands arm, en buiten staat het gebruikelijke clubje pottenkijkers door het raam te gluren en te wijzen. Hij legt zijn tatoeagepistool neer zodra hij me ziet en komt naar me toe.

‘Ik heb geen drab meer. Jij?’

Ik rommel even op de planken onder mijn werkplek om de crème te zoeken die we altijd aan klanten geven nadat ze iets hebben laten zetten. ‘Hier. Hoe gaat het?’

Oakey rolt met zijn ogen. ‘Die gast is de tweede Michelangelo.’ Hij zet een geïrriteerd toontje op. “Doe het in passierood. Ik denk dat de vleugels turkoois moeten.” Maar ik heb

wel respect voor hem. Hij heeft er vandaag goed van langs gekregen.'

'Heb ik iets staan voor vanmiddag?'

Ik vraag het meer omdat ik het hoop dan omdat ik het verwacht. Een tattoo laten zetten is iets anders dan naar de kapper gaan. Mensen komen haast nooit op afspraak, behalve als ze iets vet ingewikkelds willen. Je stuurt nooit een klant weg, maar niemand heeft zin in een laatste klant die dertig minuten voor sluitingstijd binnen komt lopen en per se een tattoo van twee uur wil.

'Sorry, pop. Maar die vrouw met dat rode haar van gisteren is wel weer langs geweest. Ze wilde je flashes nog een keer zien. Ze zei dat ze ergens zaterdag zou langskomen, ik zei dat je er dan was.'

'Dat meen je niet. Ik had nooit gedacht dat die terug zou komen.' High van de coke bekijk ik mijn ontwerpen, die op de muur achter me hangen. 'In welke had ze interesse?'

'De Mucha.'

Ik trek mijn wenkbrauw op. 'Zeker weten dat ze niet iets kleiner wil om mee te beginnen?'

'Ze vond die tof, zei ze.'

'Ik vind het prima. Ik kan het geld goed gebruiken.'

Ik pak een elastiekje uit mijn la en bind mijn blonde dreads naar achteren. Dex paradeert achter me langs naar de voorkant van de winkel en begint zich aan te stellen voor de toeristen. Loser. Ik zou hem nooit geneukt hebben als hij niet bedreigd had me aan te geven bij de Immigratiedienst omdat ik zonder vergunning werk.

'Als je vanavond tijd hebt, kan ik wel even aan je schouder werken,' biedt Oakey aan. 'Bronx heeft het laten afweten, dus ik heb een paar uurtjes over.' Oakey is de enige die ik tegenwoordig nog vertrouw om iets bij me te zetten. Hij doet het bezopen nog beter dan wie dan ook die hele-

maal nuchter is. We ontmoetten elkaar vier jaar geleden bij het Tattoobal in Hollywood, waar ik na mijn scheiding verzeild was geraakt, en we rotzoiden een poosje met elkaar. We kwamen er al snel achter dat we waarschijnlijk beter gewoon vrienden konden zijn. Sindsdien waren we onafscheidelijk, en reisden naar het oosten, van Californië naar Florida, waarbij we nooit ergens langer dan een paar maanden bleven hangen.

Hij heeft nu een nieuw vet ontwerp bedacht dat mijn rechterschouder helemaal bedekt en overgaat in de waarde-loze *half sleeve* die ik had laten zetten toen ik op mijn zestiende van huis was weggelopen. Ik was er toen vandoor gegaan met een gast uit Brighton en liet elke dag iets zetten, net zo lang tot mijn moeder me vond. Kostte haar tien dagen, en tegen die tijd zag mijn hele bovenarm eruit als een prerafaëlitische Lilith. Mama was aardig over de rooie maar Grace, die bleef er helemaal zowat in. Ze was net toegelaten op Oxford en niemand die het daarover had, omdat ze allemaal veel te druk bezig waren met hysterisch over mij doen.

Oakey pakt iets vanachter de kassa. 'Hier. Je hebt post vandaag.'

Ik spring op van mijn werkkruk en raus door de stapel enveloppen heen. Ik zit er echt niet op te wachten dat die klotehuisbaas mijn post achterhoudt als ik te laat ben met de huur, wat zo ongeveer elke maand is, dus daarom gebruik ik het adres van de winkel.

Ik gooi drie luchtpostenveloppen van mijn moeder opzij (e-mail is nooit helemaal tot haar doorgedrongen) en ruk de nogal officieel uitzierende envelop van de Immigratiedienst open. Mijn high is gelijk naar de vaantjes als ik lees wat erin staat.

Damon, jij gore klootzak.

Ik was nog getrouwd met Marty, mijn tweede man, toen ik ongeveer vijf jaar geleden Damon in een club tegen het lijf liep. Toen Marty merkte dat er iets speelde tussen ons – oké goed, toen hij ons in bed betrapte – kreeg ik een supersnelle scheiding voor mijn kiezen. Dat betekende dat ik, tegen de tijd dat ik erachter kwam dat Damon een compleet door-gedraaide weirdo was, al met die sukkel getrouwd was. Ik had al mijn schepen in Engeland achter me verbrand en was met hem mee gegaan naar zijn geboortestad Kalamazoo, Michigan.

Het moge duidelijk zijn dat dit huwelijk niet lang duurde. Om precies te zijn honderdnegenenvijftig dagen. Ik vind het niet erg als een gast achter mijn rug om met anderen neukt, zolang hij het maar veilig doet, maar ik trek de grens bij puberjochies.

Toen Damon en ik uit elkaar gingen, sloten we een deal: hij zou mij helpen om een Green Card te krijgen zodat ik in de VS kon blijven, en ik zou mijn kop houden over zijn piepkuikentjes en ervoor zorgen dat hij me nooit meer tegen zou komen. Ik heb me aan mijn woord gehouden.

Ik verfrommel de immigratiebrief. Ik heb die gast geen cent gekost. Alles wat hij had hoeven doen, was een paar formulieren ondertekenen. Klootzak. Nu heb ik dertig dagen om het land te verlaten voordat ik word gedeporteerd.

Ik draai nerveus aan het ringetje in mijn onderlip. Ik zou hier kunnen blijven zonder papieren, maar dan zou ik ontslag moeten nemen, en in deze tijd is het echt niet makkelijk om zonder papieren iets nieuws te vinden, zelfs niet in mijn bedrijfstak. Geen werkvergunning is één ding: geen visum is een heel ander verhaal. En dan verdomme nog al die controles en boetes voor het inhuren van illegalen. Ik kan op zijn hoogst een of ander krot vol kakkerlakken huren als ik geen referenties kan opgeven, en dat kan weer niet zon-

der bankrekening. En naar een creditcard of ziektekostenverzekering kan ik ook wel fluiten.

‘Slecht nieuws, pop?’

Ik strijk de verfrommelde brief glad en geef hem aan Oakey.

‘Ik ben de lul. Nu Damon de stekker eruit heeft getrokken, kan ik wel fluiten naar een werkvisum. Tatookunstenars hebben nou niet bepaald topprioriteit.’

‘Kun je ze niet bellen om het uit te leggen?’

‘Zo werkt het niet, Oaks. Shit. Als jij nou geen Kiwi was, kon ik gewoon met jou trouwen.’

‘Maar wat ga je nou doen dan? Terug naar Engeland?’

Ik grijp naar mijn pakje lights en negeer Dex met zijn smerige blik aan de andere kant van de winkel. Het is echt een eikel. ‘Mijn leven was nou niet wat je noemt een daverend succes voordat ik daar wegging, en dat was nog voordat iedereen woest op me was. Ik heb daar helemaal niets te zoeken. In het beste geval kan ik er een of andere woningbouwflat krijgen, zonder baan, zonder geld, zonder vrienden, en geen reet om naar uit te kijken.’

‘Heb je geen familie bij wie je kunt intrekken?’

‘Haha, ik dacht het niet, nee. Ik ben voor hen staatsvijand nummer één. Ik word waarschijnlijk gelijk afgeschoten als ik binnen een straal van dertig meter van mijn geboortehuis kom.’

‘Dat is allemaal vijf jaar geleden, pop. Ze zijn het waarschijnlijk allang vergeten. Ik durf te wedden dat zij jou net zo missen als jij hen.’

Ik neem een dikke hijs nicotine. *Wat je hebt gedaan is onvergeeflijk, Susannah. Dit is niet meer terug te draaien. Ik hoef je nooit meer te zien. Je bent mijn zus niet meer.*

Ik ken Grace. Al zij eenmaal iets heeft besloten, dan is het klaar. Al ga je op je kop staan, zij zal nooit toegeven. Ik denk

dat ze zich de afgelopen tijd überhaupt niet met mij heeft beziggehouden, laat staan dat ze me gemist heeft.

Kon ik haar maar net zo makkelijk vergeten.

Ik zit wat nieuwe ontwerpen te schetsen wanneer er net voor de lunch een jongen van een jaar of negentien, twintig komt binnenwandelen. Dex stort zich gelijk op hem, maar de jongen moet niets van hem hebben. 'Ik zoek ene Zee,' roept hij de winkel in.

'Yo man, ik ken je wel helpen...'

'Sorry gozer. Volgens Mace moest ik het meisje hebben.' Hij wijst naar een van mijn flashes aan de muur. 'Zou jij zo iets achter in mijn nek kunnen doen?'

Ik werp een blik op het ontwerp. 'Yep. Hij past beter op je schouder, maar ik kan hem in je nek zetten als je het oké vindt dat ik er hier en daar wat aan verander. Ben je ooit eerder op je ruggengraat getatoeëerd?'

De jongen reageert geprikkeld. 'Ik kan het wel aan.'

Ik haal het voorbeeld van de muur en sleutel er wat aan om het op de achterkant van zijn nek te laten passen. Het kost me een halfuur, waarna ik de ruwe schets naar zijn huid verplaats en die met behulp van een spiegel aan hem laat zien. Zijn hele arm zit al onder de slechte tekeningen, gezet door krabbelaars van het kaliber Dex, die te diep gaan of de verkeerde hoek nemen waardoor de lijnen vervagen of littekens ontstaan. Een echt goeie tattoo moet een leven lang meegaan en er in je grafkist nog net zo uitzien als op de dag dat je hem liet zetten.

Het verbaast me niks dat de jongen flauwvalt in de stoel zodra ik in de buurt van het bot kom. Dat gebeurt vaker dan je zou verwachten, en hoe groter en stoerder de kerel is, hoe harder hij piept. Meisjes klagen nooit.

We sluiten om acht uur, en Oakey werkt een paar uurtjes aan mijn schouder. Ik sla zijn uitnodiging om mee naar de

kroeg te gaan af en rij langs het strand terug naar huis. De veiligheidsriem snijdt in mijn zere schouder, maar ik durf hem niet af te doen en het risico te lopen dat de politie me aanhoudt. Mijn verzekering is al twee maanden verlopen en ik loop ook achter met mijn autoregistratie.

Een warm briesje waait vanaf de Golf naar binnen op het moment dat ik onder mijn appartementenblok parkeer. Ik schakel de motor uit en staar naar de zwarte oceaan. Ik vind het vervelend om aan thuis te denken. Het haalt te veel slechte herinneringen naar boven.

Ik stap uit de auto, maar in plaats van naar mijn appartement te gaan wandel ik over de duinen heen het witte zand op. Een paar late joggers ploffen over het strand en ontwijken stelletjes die hand in hand naar de horizon kijken. Een paar kinderen trappen een balletje bij het maanlicht en er zitten een paar families rond een kampvuur marshmallows te roosteren en *s'mores* te maken. Ik loop naar de rand van het water, schop mijn slippers uit en laat de zilverkleurige golven zachtjes over mijn voeten kabbelen. Ik zou mijn kleren wel willen uittrekken en erin springen, maar ik ben te bang voor haaien.

Bekijk het maar. Ik wil dit allemaal niet achterlaten. Florida past bij me: niemand hoort hier thuis. We komen allemaal ergens anders vandaan, toeristen, gepensioneerden, zwervers. Wat heb ik nou nog in Engeland?

Misschien ga ik wel naar Miami, dan haal ik Oakey over om mee te gaan. Zijn goede reputatie zou me kunnen helpen. Ik zal in het geniep moeten werken, en dus voor een hongerloontje, maar ik heb hier niet zoveel nodig om rond te komen. Als de nood aan de man komt kan ik altijd nog op het strand slapen.

Op het moment dat ik de boulevard oversteek om naar mijn appartement te gaan, komt er een rode Mustang de

parkeerplaats op gereden. Ik duik achter een betonnen pilaar, maar het is al te laat.

‘Hey! Punkertje! Ik zie je wel!’

Tegen mijn zin in kom ik tevoorschijn. ‘Meneer Varthaletis. Ik was net onderweg om...’

‘Ik krijg nog huur van je! Je bent drie weken te laat!’

‘Ja, dat weet ik en u krijgt het ook, dat beloof ik, maar...’

Hij prikt in mijn borst, en geeft intussen zijn ogen de kost. ‘Morgen kom ik terug! En dan is het de huur of de sleutels, begrepen?’

‘Luister, ik weet niet of het morgen gaat lukken, meneer Varthaletis, maar u krijgt het geld zo snel mogelijk, dat zweer ik u. Als u me nou iets meer tijd zou kunnen geven...’

‘Misschien kunnen we het op een akkoordje gooien, hm?’ Zijn zweterige hand glijdt omhoog, langs de achterkant van mijn dij onder mijn minirokje. ‘Ik doe iets voor jou en jij iets voor mij. Voor wat, hoort wat.’

Vieze smeerlap. Zijn rotappartementje is geen hol waard. Ik hoef dit niet te pikken.

Ik heb geen geld, kan nergens heen, en heb dertig dagen om te vertrekken of het land uit te gaan. Ik zal dit dus wel moeten pikken.

‘Geen slipje,’ hijgt de huisbaas. ‘Vuile hoer. Vuile hóér.’ Hij duwt zijn vlezige vingers bij me naar binnen. Ik dwing mezelf om niet te bewegen en me te concentreren op een barst in de betonnen pilaar achter hem. Het lijkt op de staart van een slang. Ik stel me voor hoe die eruit zou zien in het groen, om een schouder of bovenarm heen gekronkeld, met zijn rode oog dat nooit knippert. Grace heeft een hekel aan mijn tattoo’s en piercings. Ze noemt ze slettenstempels. Toen ze voor het eerst de dikke metalen ring in mijn wenkbrauw zag, kreeg ik een klap in mijn gezicht. Zij draagt altijd een paar nette diamanten knopjes die Tom haar gaf toen ze een

jaar getrouwd waren. Ik heb zo het vermoeden dat zij nog nooit zonder onderbroek de deur uit is geweest.

Zij zou nooit in deze situatie terecht komen.

Ik zwaai met mijn hand naar achteren en mep de smeerslap op zijn wang, zo hard dat er een afdruk achterblijft van mijn ring met rode doodskop en gekruiste botten.

'Jij kleine kuthoer! Morgen geef je me al het geld dat je me schuldig bent, of ik bel de politie!'

'Krijg de tyfus, vuile teringlijer!' antwoord ik.

Hij spuugt op de grond, maar loopt weer terug naar zijn Mustang. Ik steek mijn middelvinger op en storm naar boven, naar mijn appartement.

Hoe slecht kan een dag zijn.

3

Grace

Tom staat als een van de heksen uit *MacBeth* in een grote zinken pan op het Aga-fornuis te roeren, wanneer ik iets na zevenen de keukendeur opendoe. De stoom vult de warme ruimte en blijft om ons heen hangen als in een thermische bron. Zijn gezicht is rood en bezweet, zijn roodbruine haar plakt op zijn hoofd.

Ik gooi mijn Birkin op de keukentafel en schud mijn jas van me af, die bevroren is door de natte sneeuw. 'Wat voor kleur wordt het vandaag?'

'Geelgroen,' zegt Tom. 'Wat vind je ervan?'

Ik kijk even over zijn schouder in de pan. 'Mooi. Staat goed bij je ogen.'

'Nou, hartelijk dank, mevrouw. Mijn inspiratie was die canvasbroek met grasvlekken.'

We glimlachen en onze blikken kruisen elkaar, allebei denken we aan een lange, lome zondagmiddag naast het jaagpad, twee zomers geleden, in de tijd dat we nog gewoon met elkaar vreeën omdat we daar zin in hadden en ervan genoten.

Ik voel me somber worden. Ik verpest het moment expres

door voorover te leunen en in de pruttelende groene ketel op het fornuis te roeren. Tom heeft een paar maanden geleden een programma over recyclen gezien en sindsdien is hij helemaal *back to basic*, hij bewaart elk stukje touw, loopt rond als een onnozel jochie van acht met zijn (lang niet slechte) benen in een afgeknipte spijkerbroek en brouwt zijn eigen bier. De quote van A.N. Didron: HET IS BETER TE BESCHERMEN DAN TE REPAREREN, BETER TE REPAREREN DAN TE RESTAUREREN, BETER TE RESTAUREREN DAN TE RECONSTRUEREN, pronkt op het krijtbord in de keuken.

Ik moet wel lachen om zijn milieubewustzijn. Laatst droeg hij in bed een geweldige paarse pyjama ('Ik denk dat er nog wat rood in de pan zat toen ik het blauw erin deed'), en een paar van zijn wat meer psychedelische tie-dye-experimenten hebben onze waslijn veel meer karakter gegeven, nu de energieslurpende wasdroger echt niet meer kan.

'Wat ben je laat,' zegt Tom en hij roert nog een laatste keer in de pan, waarna hij het vuur laag zet. 'Hoe was het bij de tandarts?'

Er schiet een nieuwe golf nerveuze adrenaline door mijn lichaam. Alleen ik zal ooit weten hoe ik de afgelopen middag op het punt heb gestaan het ondenkbare te doen. O, god. Wat nou als ik die wandelwagen met dat kleine meisje de andere kant op had geduwd? Wat als ik was weggelopen van haar moeder, en was blijven doorlopen tot we uit het zicht waren verdwenen, in plaats van de wandelwagen door de mensenmassa naar haar toe te manoeuvreren en haar te vertellen dat haar dochter aan het huilen was, doodsbang voor de mensenmenigte?

De jonge moeder had alleen haar schouders opgehaald en was doorgegaan met haar gesprek. Ze had niet eens even gebukt om haar kind te troosten.

Ik kan haast niet geloven wat ik bijna had gedaan. Ik was er altijd van overtuigd dat mensen die hun impulsen volgden, in de kern anders waren dan ik. Ik denk dat ik ze zwak vond. Dat ze geen zelfdiscipline en beheersing hadden. Ik dacht altijd dat dat mensen als Susannah waren.

Het is een schok om erachter te komen dat ik geen haar beter ben.

‘Tom, ik moet je wat vertellen...’

Hij laat koud water in de wasbak stromen, klaar voor het laatste stadium van het groene verfavontuur, en vouwt zijn hand om zijn oor om aan te geven dat hij me niet goed kan verstaan. Ik word misselijk bij de gedachte aan wat ik hem moet gaan zeggen. Hij is nota bene kinderanesthesist; hij heeft ervoor gekozen zijn leven lang met kinderen te werken. Waarom moet ik degene zijn door wie hij ze zelf niet kan krijgen?

Wat zal hij wel niet van me vinden, als hij het weet?

Ik draai de kraan dicht en haal diep adem. ‘Tom, ik was niet bij de tandarts.’

Hij kijkt verrast, maar wacht af tot ik verderga.

Ik durf niet meer. Hoe moet ik beginnen? Allereerst moet ik hem vertellen dat ik in mijn eentje naar dokter Janus ben geweest. Ik weet dat hij daardoor gekwetst zal zijn, hoewel het niets is vergeleken bij wat daarna komt. Maar ook al is hij mijn man en wordt hij hier diep door getroffen, het is en blijft voornamelijk mijn tragiek, niet de zijne. Ik wilde hem er niet bij hebben omdat ik wist dat het een slechtnieuws-gesprek zou worden, en ik wilde niet ook nog eens zijn pijn en teleurstelling naast de mijne moeten verdragen.

Een seconde lang wilde ik dat Susannah hier was. Alsof die iets zou kunnen betekenen. Ik heb haar al vijf jaar niet gesproken. Ik heb haar nummer niet eens.

Mijn vingers duwen zich in mijn handpalm. ‘Tom...’

De keukendeur vliegt open en Blake, Toms beste vriend en echtgenoot van mijn hartsvriendin, stormt de kamer binnen in een wolk van natte sneeuw en seksuele energie. Ik weet niet of ik moet lachen of huilen om mijn uitstel van executie.

‘Verrekte koud daarbuiten,’ zegt Blake vrolijk, en hij laat zich zijdelings op een keukenstoel vallen. ‘Claudia komt er zo aan, Grace. Ze stopt de meisjes nog even in bed. Ons buurmeisje past een uurtje op. Loop ik het risico op een biertje, Tom?’

‘Ik zat al op je te wachten,’ grijnst Tom, en hij verdwijnt naar de kelder. Zijn stem klinkt daarvandaan als vanuit een grafkelder. ‘Heb een nieuw brouwsel waar ik al een tijdje mee bezig ben. Zou nu wel ongeveer klaar moeten zijn.’

Hij komt terug met twee grote bierglazen, gevuld met evenveel schuim als troebele amberkleurige vloeistof, en geeft er een aan Blake. Ze houden ze allebei omhoog om te proosten en nemen dan een flinke teug.

Zelfs met een schuimsnor straalt Blake rauwe glamour uit. Jarenlang ben ik een beetje verliefd op hem geweest. Hij is lang en hoekig, en met zijn warrige donkerblonde krullen ziet hij eruit als een rockster op zijn vrije dag. Hij is geboren in New York en hoewel hij vanaf zijn tweede in Engeland heeft gewoond, heeft hij op de een of andere manier die ondefinieerbare Amerikaanse glans weten te behouden. Zelfs midden in de Engelse winter heeft hij een kleurtje dat goed afsteekt bij zijn witte tanden, die sexy zijn in hun onregelmatigheid, en zijn ogen zijn het zachte leigrijs van de zee na een storm. Als hij naar je kijkt, krijg je het gevoel dat hij je ook echt zîet. Ik vraag me af hoe Claudia hem in de hand houdt.

Tom drinkt zijn glas leeg, hengelt dan met een grote was-tang in zijn ketel en hevelt de smaragdgroene spijkerbroek

over naar een emmer. Hij stommelt door de keuken en laat hem in het koude water in de wasbak vallen. Hij loopt erbij als een clown.

Ik krijg ineens een brok in mijn keel. Zijn oude roze overhemd zit tegenwoordig misschien wat strakker om zijn buik dan om zijn borstkas, en de jongensachtige gelaatstrekken zijn vervaagd, maar hij is wel mijn Tom, de man van wie ik al bijna twee decennia hou. Hij heeft niet de opvallende charme of het filmsterrenuiterlijk van Blake, en na al die tijd samen zijn er nog maar weinig dingen die me verrassen. Maar hij is mijn beste vriend. Ik vertrouw hem volkomen. Met Tom weet ik waar ik sta.

Als dat onromantisch klinkt, dan is dat niet de bedoeling. Een goed huwelijk ziet er, net als een goed bedrijf, van buiten gewoontjes uit. Tom en ik zijn samen opgegroeid. We kennen elkaar door en door.

We ontmoetten elkaar zeventien jaar geleden aan het begin van ons tweede jaar op Oxford. Het had even geduurd voor ik me op mijn gemak voelde op de universiteit en ik had dan wel een paar goede vriendinnen, maar waar het op jongens aankwam, was ik nog steeds vreselijk verlegen. Claudia, een van de acht studenten met wie ik een huis deelde, had bedacht dat we met Halloween een feestje gingen geven en ik had aangeboden om bij de deur te gaan staan. Op die manier zou ik wel meedoen met het feest, zonder dat ik veel meer zou hoeven zeggen dan 'De keuken is die kant op'.

Tom was veel te vroeg. Ik lette niet echt op hem, een jongen met roestbruin haar, groene ogen en een onopvallend gezicht, totdat hij zijn fles cider – dat hoofdingrediënt van studentenfeestjes in de jaren tachtig – vlak voor mijn voeten liet vallen, waardoor we allebei overgoten werden met glasscherven en zoete alcohol.

‘Jij bent dat meisje van de bibliotheek,’ bracht hij hijgend uit. ‘Jij zit elke dinsdagochtend in de Duke Humfrey-leeszaal met dat zwarte hippiemeisje. Je haalt altijd heel saai boeken over Angelsaksische literatuur en gaat vervolgens in de geschiedenisboeken van je vriendin zitten lezen. Je was drie weken geleden jarig, ik zag de verjaardagskaarten in je tas zitten.’ Inmiddels glimlachte hij. Hij had een leuke lach. ‘Je gaat altijd iets voor twaalven weg om warme chocolademelk te halen aan de overkant van de straat.’

Niemand had ooit op die manier op me gelet.

Het was geen liefde op het eerste gezicht, maar het was iets. Misschien herkende ik een verwante geest, iemand die even onzeker en vastberaden was als ik. Drie maanden lang gingen we veel samen uit, en toen ik op een ochtend wakker werd beseft ik dat ik me een leven zonder Tom niet meer kon voorstellen.

Het volgende weekend werd ik door hem ontmaagd. Tom had nauwelijks meer ervaring dan ik; hij had voor mij maar twee vriendinnen gehad, maar we deden ons best om elkaars lichaam te leren kennen, en experimenteerden erop los. We waren al gauw aangekomen bij de hoofdstukken voor gevorderden uit *Plezier in seks* en feliciteerden elkaar met onze glansrijke start. We waren, als we de verhalen van onze vrienden moesten geloven, ongetwijfeld avontuurlijker dan de gemiddelde beginneling, en het was fijn om te merken dat, hoewel dat kennelijk niet gebruikelijk was, vertrouwen in bed bij ons eerder voldoening dan minachting met zich meebracht. Al gauw waren we zo’n stel waarvan de namen in één adem werden uitgesproken: Grace&Tom. Een samenstelling waarvan de som groter was dan de losse delen, lang vóór Brangelina.

Aan het begin van ons laatste jaar gingen we samenwonen in een smal rijtjeshuis met zes andere arme studenten, onder

wie Blake en Claudia. Nadat Tom en ik allebei cum laude waren afgestudeerd, pendelden we een paar jaar tussen mijn flatje in Londen en zijn kamer vlak bij de medische faculteit van Edinburgh. Dit was wat onhandig, maar uiteindelijk keerde Tom terug naar het zuiden voor een baan bij het John Radcliffe-ziekenhuis in Oxford, en daarna naar Londen. Tegen die tijd had ik mijn naam gevestigd als juridisch accountant en was ik druk bezig mijn eigen bedrijf op te zetten. Trouwen leek de logische volgende stap: we waren allebei negenentwintig en waren onze wilde haren inmiddels kwijt; hoewel we eigenlijk allebei nooit echt wat je noemt onbezonnen waren geweest.

Zes jaar later, toen ik vijfendertig werd, besloten we dat het tijd was voor een baby. Het was nooit in ons opgekomen dat dat niet zou lukken. Waarom ook? We hadden daarvoor allebei nog nooit gefaald, op wat voor gebied dan ook.

Claudia komt binnen, net wanneer Blake naar de kelder is verdwenen voor een tweede rondje huisbier. Ik onderdruk een zucht. De lucht van Toms bier vind ik nog niet eens zo erg (hoewel het hele huis inmiddels, niet onaangenaam, naar een rottende appelgaard ruikt), maar wel de ongelukkige uitwerking die het heeft op zijn spijsverteringskanaal. Je zou heel zuidoost-Engeland van energie kunnen voorzien met de winden die hij laat.

Claudia doet haar sjaal af en neemt haar gebruikelijke positie in boven op de gesloten fornuisklep van de Aga. Ze is net een kat, altijd op zoek naar een warm plekje om te slapen. Volgens haar komt dat door haar Zuid-Afrikaanse achtergrond: haar moeder komt uit Soweto, haar vader is een Boer. Zij vluchtten naar Engeland nog voor Claudia geboren was, om te ontsnappen aan een regime waarin interraciale relaties niet alleen illegaal waren, maar ook een religieuze

doodzonde. Ik wijs haar er altijd vergeefs op dat ik het hier ook altijd koud heb, en de oorsprong van mijn genen is terug te voeren naar de inheemse Kelten op ons eigen mistige eiland.

‘Heb je wel in de gaten dat zelfs jouw slotgrachtje bevroren is?’ klaagt ze, terwijl ze haar armen om zich heen slaat en haar handen onder haar oksels stopt. ‘Bij iedereen bloeien de narcissen, maar jij bent blijven hangen in de ijstijd.’

‘Wij hebben ons eigen microklimaat,’ zegt Tom monter. ‘Wanneer Oxfordshire door de opwarming van de aarde tot woestijn is omgetoverd, zul je ons nog smeken om hier te mogen wonen.’

Tom en ik wonen in een geweldig voorbeeld van victoriaanse extravagantie: een gotisch miniatuurkasteeltje, compleet met een rond torentje, waterspuwers, stenen kantelen en, inderdaad, een slotgrachtje: hoewel het hele perceel niet veel groter is dan een gemiddelde twee-onder-een-kapwoning met vier slaapkamers. Een negentiende-eeuwse ondernemer had het op de grond van een veertiende-eeuwse begraafplaats laten bouwen, zomaar ergens midden in een schilderachtig dorpje in Oxfordshire. De man had zijn fortuin gemaakt door tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog aan beide zijden wapens te verkopen, en hechtte weinig belang aan bijgeloof of geschiedenis.

Het is bizar, onpraktisch en schandelijk duur in onderhoud, en toen we het voor het eerst zagen, een jaar nadat we getrouwd waren en we terug naar Londen reden na een pediatrisch congres in Oxford, vielen Tom en ik er als een blok voor. Het stond niet officieel te koop; we waren even iets gaan eten in het café ertegenover en konden het niet laten ernaartoe te lopen om het van dichtbij te bekijken. Op dat moment greep Het Lot in: de makelaar die er zojuist mee was opgezadeld nadat de vorige bewoner was overleden

(helemaal blut en met een schuld van honderdduizenden ponden – iets waar we pas achter kwamen toen het al veel te laat was) was er toevallig en liep rond over het perceel. Hij moet in zijn handjes hebben geknepen toen wij al opdoken nog voor hij ook maar de kans had gehad om alle bijzonderheden op te schrijven.

We kwamen tot overeenstemming over een prijs die destijds een koopje leek, en achteraf je reinste oplichterij bleek te zijn. In de vijf jaar die volgden hebben we het leien dak vervangen (twee keer; de eerste aannemer had dakpannen gebruikt die niet door monumentenzorg waren toegestaan), alle fietsen en bierblikjes uit de slotgracht gedregd, drie maanden gekampeerd in de logeerkamer van Claudia en Blake terwijl het asbest op de pijpen werd vervangen. Verder zijn we op een kerstochtend wakker geworden met een halve meter ongezuiverd afvalwater in de kelder nadat de beerput overstroomd was, hebben we in het hele huis de elektriciteitsleidingen vervangen en verder nog honderden kleine ongemakken het hoofd geboden, variërend van verstopte toiletten tot opkruipend vocht. Alles wat we voor onze flat in Londen hadden gekregen is eraan opgegaan, plus de erfenis van Toms ouders en een kleine nalatenschap van mijn grootmoeder aan moederskant, maar het is het allemaal waard geweest. Ik ben helemaal verknocht aan dit huis. Hier wil ik oud worden.

De enige kamer waar we nog niks aan hebben gedaan, is de kinderkamer op de derde verdieping in het torentje, waar bij oplevering van het huis al een origineel gehouwen victoriaans hobbelpaardje stond. We wachtten nog met schilderen om te zien of het roze of blauw moest worden.

Blake klettert weer omhoog uit de kelder, maar in plaats van twee glazen van Toms brouwsel, houdt hij een fles champagne vast, nog van hun laatste drankreis met de jon-

gens naar Noord-Frankrijk, die hij en Claudia in onze wijnkelder bewaren.

Tom kijkt verward. 'Gaan we een kurkje ploppen? Mis ik misschien iets, jongen?'

Claudia lacht geheimzinnig en haar hand fladdert naar haar buik. Ze weet niet dat Tom en ik proberen een kindje te krijgen. Ik vond het altijd te privé om dit te delen, het was iets tussen Tom en mij.

Ze is mijn beste vriendin en ik ben dol op haar, maar mijn hemel, wat is dit oneerlijk.

Later die avond, wanneer Blake en Claudia weg zijn, vol van respectievelijk champagne en verrukking – 'Ik weet dat we altijd zeiden dat we geen kinderen meer zouden nemen tot de tweeling op school zat,' fluistert Claudia, terwijl ze me bij het weggaan omarmt, 'maar we konden gewoon niet wachten' – vraag ik Tom te gaan zitten en vertel hem over mijn gesprek met dokter Janus.

En Tom vindt het niet erg. Hij is verdrietig voor mij, uiteraard, omdat hij heel veel van me houdt en weet hoe belangrijk dit voor me is, maar voor zichzelf is hij het niet.

Ik zou blij moeten zijn, opgelucht zelfs, dat ik genoeg ben voor mijn man. Hij wilde zeker wel kinderen, het was net zo goed zijn beslissing als de mijne om te proberen zwanger te raken, en hij zou een betrokken vader zijn, een echte 'doe-papa', maar het lijkt wel alsof hij het prima vindt om zijn ideeën over de toekomst bij te stellen en zich te richten op alleen ons tweeën. Maar ik ben niet blij of opgelucht. Ik ben niet dankbaar dat hij er zo over denkt. Ik ben gekwetst en boos. Zijn gelatenheid voelt als verraad. Hoe kan het nou dat hij niet net zo in de rouw is als ik? Waarom gaat hij niet tekeer tegen Het Lot? Hoe kan hij dit zomaar accepteren?

'Maar één ding begrijp ik niet,' zegt Tom, terwijl ik op de rand van het bed verwoed mijn haar zit te kammen. 'Als je

het van je moeder hebt geërfd, waarom heeft Susannah dan niet hetzelfde?’

De grote vraag.

Voorzichtig leg ik de haarborstel neer en probeer de impuls te onderdrukken hem tegen de muur te smijten. ‘Het medicijn werd pas begin jaren zeventig voorgeschreven, om miskramen en vroeggeboortes te voorkomen. Mijn moeder had twee miskramen gehad voor ze mij kreeg. Maar tegen de tijd dat ze zwanger was van Susannah, drie jaar later, was het alweer uit de handel gehaald.’

‘Maar met jou gaat het verder goed?’ vraagt Tom gespannen. ‘Je wordt niet ziek of zo?’

Ik kan het wel uitschreeuwen. Nee, het gaat niet goed! Ik ben al ziek! Mijn moeder heeft iets geslikt waardoor me de kans om een kind te krijgen voorgoed ontnomen is; en het was haar schuld niet, natuurlijk niet, dat weet ik wel, en ik zou dit helemaal niemand toewensen, maar als het dan toch een van ons had moeten overkomen, als het echt móést, waarom dan mij? *Waarom niet Susannah?*

Ik was de brave dochter. Ik was als tiener altijd zo voorzichtig en plichtsgetrouw. Ik ging nooit laat uit, en al helemaal niet met foute jongens, ik stal of spijbelde niet. Mijn ouders hebben zich nooit een moment zorgen om mij hoeven maken, behalve misschien dat ik zou kunnen flauwvallen van al het studeren. Susannah is degene die het allemaal heeft verpest. Zij was nog maar dertien toen ze voor het eerst van huis wegliep; nog geen tien jaar later was ze al getrouwd geweest en weer gescheiden. Ze wilde niet eens kinderen. Ze heeft tegen iedereen die van haar hield gelogen, iedereen bedrogen en verraden. Ik heb nooit kunnen puberen omdat pap en mam één kind nodig hadden om trots op te zijn. Dus waarom ben ik dan degene die gestraft wordt?

Dit zeg ik niet hardop, natuurlijk. Dat doe ik nooit.

Tom aarzelt even, en gaat dan naast me zitten, het bed wiebelt zachtjes onder zijn gewicht. Mijn tranen vallen op zijn groengeverfde vingers als hij mijn hand vastpakt. 'Heb je je moeder al gesproken?' vraagt hij zacht.

'Ik wilde het eerst aan jou vertellen.'

Dat is niet helemaal waar. Ik kan het niet opbrengen om naast mijn eigen wanhoop ook met mijn moeders teleurstelling om te gaan. Ze heeft me vanmiddag drie keer op mijn mobiel gebeld en voor één keer heb ik de oproepen genegeerd. Ik zal wel met haar praten. Binnenkort. Zo gauw als ik een beetje aan de situatie heb kunnen wennen.

Wanneer ik niet meer zo verdomde woedend ben.

'Grace, er bestaan andere opties,' zegt Tom voorzichtig. 'Er zijn zoveel kinderen die een thuis nodig hebben. We zouden ze een goed leven kunnen bieden. Ik weet dat dit het laatste is waar je op dit moment aan moet denken, maar misschien dat we over een tijdje...'

'We kunnen niet adopteren, Tom. Ik heb het al uitgezocht.'

'O, kom op. We zijn toch zeker niet te oud? We hebben genoeg geld, en ik weet zeker dat we een paar gekken bij elkaar kunnen sprokkelen die we bereid kunnen vinden om te zeggen dat we fantastische ouders zullen zijn...' Hij stopt en zijn glimlach vervaagt plotseling. 'O, ik snap het al. Het ligt aan mij.'

'Niet meer dan dat mijn onvruchtbaarheid aan mij ligt,' zeg ik bitter.

Tom trekt me naar zich toe en ik verstop mijn hoofd snikend in zijn schouder. 'Grace, Grace. Ik hou van jóú. Ik ben met jóú getrouwd. Als daar kinderen bij waren gekomen, zou dat geweldig zijn geweest, maar jij bent degene die ik wil, degene die ik altijd gewild heb.

Ik richt mijn kin naar hem op en hij kust me, zijn tong

glijdt tussen mijn lippen, warm en zoet. Ik word verrast door een plotselinge golf van warmte tussen mijn benen. Vanaf het moment dat we begonnen met 'proberen', werd de seks zo beladen dat er geen ruimte meer was voor zoiets simpels als lust.

Maar nu word ik verteerd door een heet, onverwacht, dierlijk verlangen. Ik sla mijn benen om zijn middel en laat me terugvallen op het bed, trek hem met me mee. Ik hunker ernaar hem in me te voelen. Mijn vingers raken verstrikt in zijn dikke krullen wanneer ik zijn hoofd tegen het mijne aan druk, ik kus hem hard en dwingend. Toms reactie is net zo verhit. De lust laait tussen ons op als een vuur op de prairie. We bijten in elkaars lippen, rukken de kleren van elkaars lijf. Ruw haalt hij mijn borsten uit mijn nachthemd, en ik kreun van genot terwijl hij hard en snel in mijn tepels bijt.

Ik trek zijn shirt omhoog en ruk aan de gesp van zijn riem. Mijn handen draaien zich om zijn pik, maar wanneer ik hem bij me naar binnen wil leiden duwt hij mijn knieën uit elkaar en gaat langzaam naar beneden. Zijn tong komt uit bij mijn clitoris en gaat heen en weer als een slang, ik kronkel. In een plotselinge vonkenregen knal ik uit elkaar, mijn orgasme overstroomt mijn lichaam als een zomerstorm aan zee.

Tom gaat op me liggen, houdt mijn armen vast aan weerszijden van mijn hoofd en duwt zichzelf bij me naar binnen. Ik draai mijn heupen naar hem toe, en met mijn dijen duw ik hem dieper. Het zweet druipt van zijn haar in zijn ogen; hij is zo gefocust op wat hij wil dat hij geen moment met zijn ogen knippert. De pure lust op zijn gezicht is extreem opwindend. Plotseling word ik overmand door een tweede orgasme, nog intenser dan het eerste, en ik verlies elk besef van controle. Met een hese schreeuw komt Tom klaar, tegelijk met mij, terwijl hij in me op en neer gaat met iets wat verdacht veel op woede lijkt.

Even later liggen we naast elkaar op de gekreukte lakens, zonder elkaar aan te raken. Toms ademhaling wordt steeds langzamer en gaat ten slotte over in het ritme van de slaap. Nu ik stillig in de kille kamer heb ik het ineens koud en trek de deken over me heen.

Door deze beweging voel ik iets nats tussen mijn benen. *Toms zaad, dat op onvruchtbare grond terechtkomt.* Overmand door verdriet spring ik uit bed en ren naar de badkamer, waar ik mijn dijen net zo lang boen tot elk spoortje ervan is weggeschrobd.

Met een gebroken hart ga ik weer in bed liggen. Ik doe mijn ogen dicht en bid dat ik snel in slaap val.

Maar ik ben nog steeds wakker als om 3.48 uur de telefoon gaat.